

VESTITORUL

Editată de Episcopia Română Unită cu Roma, Greco-Catolică, Oradea

Oradea, 27 iulie-august

Seria I, Anul XXXIII, Nr. 1-2 (394-395), 2026

RELICVELE SFÂNTULUI FRANCISC DE ASSISI LA ORADEA

Din sumar:

Mesajul Preasfinției Sale Virgil Bercea pentru cea de-a VI-a Zi Mondială a Bunicilor și Vârstnicilor - pag. 2; Alocuțiunea Papei Leon al XIV-lea la Rugăciunea *Angelus* - pag. 3; *Mladdifest* 2026- pag. 4-5; Pelerinajul istoric al relicvelor Sfântului Francisc de Asisi s-a încheiat la Oradea - pag. 6-7 în ziua „Iertării de la Asisi”; Călători cu Preacurata Fecioară Maria - pag.11-12; Locul amintirilor - pag. 16-18.

Mesajul Preasfinției Sale Virgil Bercea pentru cea de-a VI-a Zi Mondială a Bunicilor și Vârstnicilor

**Preacucernici Părinți,
Iubiți credincioși,**

Duminică, 26 iulie, vom celebra cea de-a șasea Zi Mondială a Bunicilor și a Vârstnicilor, o zi în care Biserica ne cheamă să privim cu recunoștință spre cei care ne-au dăruit viața, credința și rădăcinile familiei.

Sfântul Părinte Papa Leon al XIV-lea ne pune înaintea cuvintelor Domnului: „Eu nu te voi uita niciodată” (Isaia 49,15). Sunt cuvinte de mângâiere pentru fiecare dintre noi, dar mai ales pentru bunicii și vârstnicii care cunosc singurătatea, fragilitatea sau teama că nu mai sunt de folos.

Înainte de Dumnezeu, însă, nimeni nu este uitat. Fiecare chip este prețios, fiecare viață are demnitate și fiecare om păstrează un loc în inima Domnului.

Bunicii noștri ne-au învățat să ne rugăm, ne-au vorbit despre răbdare, muncă și speranță și au purtat, adesea în tăcere, grijile familiei. Chiar și atunci când puterile scad, rugăciunea, înțelepciunea și iubirea lor continuă să rodească.

De aceea, vă îndemn ca această zi să nu treacă fără un gest concret. Vizitați-i pe bunici, pe

vârstnicii din familie și pe cei care nu mai au pe nimeni aproape. O vorbă bună, un gest de blândețe, o rugăciune spusă împreună sau câteva clipe oferite din inimă pot alunga multă singurătate.

Într-o lume cu multe mijloace de comunicare, avem nevoie mai mult ca oricând de apropiere, de atenție și de prezență. Să facem ca făgăduința Domnului - „Eu nu te voi uita niciodată” - să devină, prin noi, o întâlnire, o mângâiere și un semn de iubire.

Dragi bunici și vârstnici, vă mulțumesc din inimă pentru rugăciunile, pentru credința și răbdarea voastră și pentru tot binele pe care continuați să-l dăruiați familiilor și Bisericii noastre.

Bunul Dumnezeu să vă întărească, să vă dăruiască pace și să vă facă să simțiți în fiecare zi că sunteți iubiți, prețuiți și niciodată uitați.

În comuniune de rugăciune,

**+ Virgil Bercea
Episcop**

VESTITORUL

P.S.S. Virgil Bercea: Președinte

Redacția și administrația:

Pr. Olimpiu Todorean: redactor coordonator

Ioan F. Pop: secretar de redacție

Colaboratori:

Mihaela Caba-Madarasi, Cristian Ciulea, Ioan Dărăbăneanu, Alin Crețu, Maria-Mirela Filimon, Eugen Ivuț, Silvia Pantiș.

Adresa:

410210 - Oradea, str. Ep. Mihai Pavel, 4;

E-mail: olimpiu35@yahoo.it;

Tel: 0722.450.013

Abonamente și difuzare: Diacon **Claudiu Boda**

Magazin „Sfânta Tereza”

Str. Ep. Mihai Pavel nr. 4

410445 - Oradea; Tel: 0744.958.932

I.S.S.N. 1454 - 8526

Alocuțiunea Papei Leon al XIV-lea la Rugăciunea *Angelus*

Împărăția lui Dumnezeu cheamă pe toată lumea

26.07.2026

Dragi frați și surori, o duminică frumoasă!

În centrul învățăturilor lui Isus se află misterul Împărăției lui Dumnezeu, pe care Evanghelia de astăzi o compară cu o comoară și cu o perla (cf. Matei 13,44-52). Parabolele redau uimirea celor care găsesc ceva cu mult peste ceea ce ar fi putut spera, într-o asemenea măsură încât a vinde sau a lăsa totul în urmă nu mai pare un sacrificiu, ci un câștig. Într-adevăr, încă de la început, evangheliștii prezintă chemarea lui Isus de a-l urma ca fiind irezistibilă. Este o alegere liberă, dar totodată urgentă și capabilă să stârnească un răspuns prompt și din toată inima. Acesta este un prim aspect important al modului în care Dumnezeu este aproape și se face cunoscut: întâlnirea cu Împărăția Sa marchează un moment de cotitură care nu limitează viața, ci o lărgeste. Dacă ceva trebuie să se schimbe din partea noastră, este doar pentru ca viețile noastre să se deschidă către posibilități mai mari, nu mai puține.

Există un al doilea aspect căruia Isus pare să-i acorde o mare importanță: cel care găsește comoara ascunsă în câmp este probabil un țăran, în timp ce perla este recunoscută ca fiind prețioasă de un negustor, poate un călător. Urmează încă două parabole, în care protagoniștii sunt pescari și un cărturar bine versat atât în Vechiul, cât și în Noul Testament. Alte parabole compară Împărăția cu o femeie care frământă aluatul sau își face ordine în casă, cu un rege care se pregătește de război, cu un om care proiectează un turn, cu administratori care gestionează plăți sau investiții, precum și cu păstori și fermieri. Pe scurt, Împărăția lui Dumnezeu își dezvăluie frumusețea inestimabilă în moduri diferite, dar cheamă pe toată lumea – bărbați și femei, tineri și bătrâni, bogați și săraci – la o înnoire profundă. Fiecare este capabil să o înțeleagă și este atras de ea.

Și astăzi, Biserica este o comuniune de oameni care diferă prin origine, cultură, abilități și responsabilități. Cu toate acestea, toți sunt chemați să se recunoască drept „unul” în Isus Cristos: El este comoara ascunsă, perla de mare preț, plasa care adună pe cei împrăștiați. Încă de la început, Isus a chemat și a adunat în jurul Său oameni care, altfel, nu s-ar fi cunoscut niciodată. Astfel, El a demonstrat că Dumnezeu nu are favoriți, ci își oferă iubirea în mod gratuit, mai ales celor mici sau celor marginalizați.

Frați și surori, tot ce trebuie să facem este să cerem acest dar, același pe care l-a căutat tânărul rege Solomon (cf. 1Regi 3,5.7-12). Este darul de a recunoaște perla de mare preț, de a discerne comoara pentru care merită să vindem totul. În timp ce cultura consumului ne influențează gusturile, creând în mod constant noi nevoi doar pentru a ne vinde soluții care nu ne satisfac

niciodată și care, uneori, chiar ne otrăvesc inima, trebuie să învățăm să înțelegem ce contează cu adevărat: comoara unei relații cu Dumnezeu care ne deschide spre bucurie și ne ajută să trăim mai plenar relațiile dintre noi. Fie ca mijlocirea Mariei, Scaunul Înțelepciunii, să ne îndrepte dorința de viață spre Isus, pentru ca în El să-și găsească împlinirea deplină.

După *Angelus*, Sfântul Părinte a spus:

Ieri, în Liban, a fost beatificat Elias Hoayek, Patriarh maronit al Antiohiei între 1899 și 1931 și fondator al Congregației Surorilor Maronite ale Sfintei Familii. Timp de peste treizeci de ani, el a condus Biserica Maronită cu mare devotament și sensibilitate pastorală. Om al dialogului și al speranței, a fost un lider eclezial, social și politic remarcabil, atât de mult încât a ajuns să fie cunoscut drept „Tatăl Marelui Liban”. Fie ca rugăciunile și mijlocirea noului fericit să însoțească mereu credincioșii maroniți din întreaga lume și să obțină darul păcii pentru tot poporul libanez, o țară dragă inimii mele.

Continui să urmăresc cu profundă îngrijorare violențele în curs și în escaladare din Țara Sfântă, unde, în ultimele zile, mulți civili, atât în Cisiordania, cât și în Gaza, au căzut din nou victime. Fac un apel din suflet pentru revenirea la negocieri în vederea obținerii unei soluții politice juste, întemeiată pe demnitatea egală și drepturile egale ale fiecărei persoane umane. În același timp, fac un apel ferm la respingerea unor noi acțiuni militare și a deciziilor unilaterale, în special a celor care încalcă respectul față de status quo-ul locurilor sfinte ale fiecărei religii.

De asemenea, îmi reînnoiesc apelul cu privire la situația din întreg Orientul Mijlociu, unde intensificarea operațiunilor militare a provocat din nou violență și distrugere, punând în pericol viețile a nenumărați civili și agravând și mai mult penuria de apă potabilă și de energie electrică. Din adâncul inimii mele, îndemn toate părțile implicate să suspende atacurile și să redeschidă de urgență căile dialogului și ale diplomației, astfel încât pacea mult dorită pentru întreaga regiune să poată fi realizată fără întârziere.

Astăzi sărbătorim cea de-a șasea Zi Mondială a Bunicilor și a Persoanelor în Vârstă, a cărei temă este inspirată din cuvintele profetului Isaia: „Nu te voi uita niciodată” (Isaia 49,15). Împreună, să-i mulțumim Domnului pentru darul pe care îl reprezintă persoanele în vârstă pentru Biserică și societate. Să ne angajăm, de asemenea, să respectăm și să prețuim rolul valoros pe care îl joacă aceștia și să ne asigurăm că primesc întotdeauna îngrijirea, atenția și asistența pe care le merită.

Vă doresc tuturor o duminică frumoasă!

Mladifest 2026

MEDJUGORJE (Bosnia și Herțegovina) – Aproximativ 2000 de pelerini români au participat duminică, 2 august 2026, la Sfântă Liturghie în limba română, celebrată în ritul latin în complexul Majčino Selo („Satul Maicii Domnului”), în cadrul celei de-a XXXVII-a ediții a **Festivalului Internațional al Tinerilor – Mladifest**.

Sfânta Liturghie a fost celebrată de Preasfinția Sa Virgil Bercea, Episcopul Greco-Catolic de Oradea și președintele Comisiei pentru Laici – Tineret din cadrul Conferinței Episcopilor din România, și a reprezentat un moment deosebit pentru pelerinii români prezenți la Medjugorje. Celebrarea, transmisă în direct de *Maria TV România*, a fost animată de tinerii români, sub coordonarea dirijorului Iustin Călin, într-o atmosferă caracteristică tinerilor, de cânt, rugăciune și comuniune.

Tinerii din România participă la **Mladifest** în cadrul pelerinajului organizat de Oficiul Național pentru Pastorația Tineretului din cadrul Conferinței Episcopilor din România, coordonat de pr. Marian Blaj, reunind grupuri din diecezele și eparhiile catolice ale țării într-un itinerar spiritual care i-a condus în acest an la Medjugorje, loc devenit pentru milioane de credincioși un spațiu al rugăciunii, convertirii și al redescoperirii prezenței lui Dumnezeu.

Pornind de la lecturile proclamate în liturgia duminicii din calendarul latin – chemarea profetului Isaia adresată tuturor celor însetați (Is 55,1-3), mărturia Sfântului Apostol Pavel despre iubirea lui Cristos din care nimic nu-l poate despărți pe om (Rom 8,35.37-39) și Evanghelia înmulțirii pâinilor (Mt 14,13-21) –, în armonie cu tema Mladifestului din acest an, „Ad fontem! – La izvor! În Școala Maicii Domnului”, Preasfinția Sa Virgil Bercea a adresat tinerilor o omilie profundă, structurată în jurul a trei verbe care descriu itinerarul vieții creștine: „Veniți”, „Îndrăzniți” și „Rămâneți”.

Trei îndemnuri pentru tineri: „Veniți”, „Îndrăzniți”, „Rămâneți”

La începutul omiliei, episcopul i-a întâmpinat pe tineri cu bucurie și cu o notă de umor, amintindu-le că adevărata tinerețe nu se măsoară în ani, ci în deschiderea inimii către Dumnezeu. „Toți suntem tineri cu sufletul și atunci putem să fim cu adevărat cu inima deschisă și cu sufletul deschis aici, la Medjugorje, ca să-L întâlnim pe Maica Sfântă și să ne rugăm împreună.”

Primul cuvânt asupra căruia i-a invitat să mediteze a fost „Veniți!”, inspirat de chemarea profetului Isaia: „Voi toți cei însetați, veniți la ape!”. Dincolo de setea fizică resimțită în zilele toride de august, fiecare om poartă în suflet o sete infinit mai profundă, pe care nimic din această lume nu o poate potoli pe deplin: „Știm cu adevărat să mergem la izvor ca să bem? Iar izvorul este unul singur: Isus Cristos.”

În viziunea episcopului, Medjugorje este, înainte de toate, locul unde omul este invitat să se întoarcă la acest izvor al vieții: „Am fost chemați cu adevărat aici la Medjugorje și am venit. Aici Îl găsim pe Cristos. O găsim pe Maica Sfântă. Găsim Evanghelia. Găsim totul pentru a ne potoli setea.”

Însă cel care se adapă din izvorul lui Cristos nu este chemat doar să primească harul lui Dumnezeu, ci să devină el însuși un izvor pentru ceilalți: „Dacă bem cu adevărat de la izvor, la rândul nostru putem să devenim izvor, ca să dăruim apa cea vie. Veniți ca să deveniți izvor de lumină și viață.”

Pornind firesc de la această imagine, Preasfinția Sa Virgil Bercea a trecut la cel de-al doilea verb al omiliei: „Îndrăzniți!” Inspirându-se din cuvintele Sfântului Apostol Pavel – „Cine ne va despărți de iubirea lui Cristos?” –, episcopul a adus întrebarea în realitatea concretă a generației de astăzi.

„Cine ne va despărți de iubirea lui Cristos? Rețelele sociale? Cât de urmăriți suntem pe internet? Câți followeri avem? Notele de la examene? Părerile altora

(urmare din pag. 4)

despre mine? Bullying-ul? Eșecul? Oare toate acestea pot să ne despartă de iubirea lui Cristos?”

Întrebările nu au urmărit să condamne lumea contemporană, ci să-i ajute pe tineri să descopere că adevărata lor identitate nu depinde de aprecierea celorlalți, de succes sau de imagine, ci de iubirea lui Dumnezeu, care rămâne neschimbată. „Răspunsul îl găsim dacă mergem cu adevărat la izvor. Dacă de la izvor știm să avem coloană vertebrală și știm să fim noi înșine. Știm să fim creștini adevărați, persoane de caracter, care știu ce înseamnă munca, respectul și iubirea.”

În acest drum al curajului, a continuat ierarhul, Maica Domnului îi conduce întotdeauna pe oameni spre Fiul ei, arătându-le mijloacele simple și sigure ale convertirii: „Spovada, convertirea, rugăciunea, postul, Euharistia și încrederea – acolo este izvorul. Îndrăzniți! Îndrăzniți să mergeți la o spovadă bună, la o rugăciune adevărată, la o renunțare care vă apropie de Dumnezeu.”

Cel de-al treilea îndemn al omiliei a fost „Rămâneți!”, inspirat de Evanghelia înmulțirii pâinilor. Preasfinția Sa Virgil Bercea a subliniat că Dumnezeu nu începe niciodată cu ceea ce omul nu are, ci cu ceea ce este dispus să-L ofere, chiar dacă pare puțin. „Fiecare dintre noi avem cele cinci pâini și cei doi pești. Este puținul pe care îl avem foarte adesea. Dar Domnul așteaptă de la noi aceste cinci pâini și acești doi pești.”

Adevărata rămânere lângă Cristos, a explicat episcopul, începe în clipa în care omul învață să dăruiască: „Numai atunci rămânem cu Domnul când știm să dăruim. El este Cel care știe să ne înmulțească harul, iubirea, talanții și toate darurile pe care le-a pus în noi.”

În acest context, ierarhul i-a provocat pe tineri să privească dincolo de entuziasmul acestor zile și să se întrebe ce vor duce cu ei acasă: „Am venit la Medjugorje. Am îndrăznit să ne adăpăm. Rămânem cu El sau ne întoarcem la aceleași lucruri de dinainte? Este fundamental să-L privim pe Domnul, să-L ascultăm și să fim la izvor.”

Momentul culminant al predicii a fost povestea celor doi pui de vultur. Unul dintre ei rămânea nemișcat pe creanga pe care se obișnuise să stea și nu îndrăznea să zboare. Abia când creanga i-a fost tăiată, a descoperit că are aripi.

Pornind de la această imagine sugestivă, Preasfinția Sa Virgil Bercea i-a invitat pe tineri să privească propriile frici și atașamente care îi împiedică să răspundă cu generozitate chemării lui Dumnezeu: „Am venit la Medjugorje ca s-o rugăm pe Maica Domnului să ne taie creanga atunci când suntem blocați și să știm că avem aripi și că putem să zburăm. Reușim dacă am venit, dacă am îndrăznit să ne adăpăm la izvor. Rămânem doar atunci când știm să zburăm spre înălțime, precum vulturii. Dacă nu, vom rămâne tot în țărână.”

În încheiere, episcopul a sintetizat întregul mesaj al omiliei într-o invitație la încredere deplină în Dumnezeu și la un nou început al vieții spirituale.

„Este fundamental să credem cu adevărat că, atunci când ne încredem total în Domnul, avem curajul să venim, să îndrăznim și să rămânem cu El. Așa să ne ajute Maica Domnului, Regina Păcii. Amin.”

Programul *Mladifest* 2026 a continuat cu rugăciuni, cateheze, mărturii de credință și celebrări euharistice zilnice. Printre momentele centrale ale festivalului se numără meditația și rugăciunea în fața Crucii, programul susținut de Comunitatea Cenacolo, Adorația Euharistică și ceremonia de trimitere în misiune din 5 august, urmând ca întâlnirea internațională a tinerilor să se încheie în dimineața zilei de 6 august, prin tradiționalul pelerinaj pe Muntele Križevac și celebrarea Sfintei Liturghii la răsăritul soarelui.

MIHAELA CABA-MADARASI

Biroul de Presă EGCO

Foto: © Eugen IVUȚ

Pelerinajul istoric al relicvelor ale Sfântului Francisc de Assisi s-a încheiat la Oradea în ziua „Iertării de la Assisi”

Pelerinajul istoric al relicvelor *massa corporis* ale Sfântului Francisc de Assisi în România s-a încheiat duminică, 2 august 2026, la Sanctuarul Eparhial „Maica Domnului” din Oradea, după trei zile de rugăciune, celebrare și pelerinaj desfășurate în cadrul Anului Jubiliar Franciscan. Pentru prima dată în istoria țării noastre, credincioșii au avut posibilitatea de a se închina unui fragment din trupul Sfântului Francisc, adus spre venerare publică din Assisi, într-un itinerar național care va continua în peste șaiszeci de localități din România.

Ultima zi a pelerinajului orădean a coincis cu sărbătoarea Iertării de la Assisi (Porțiuncula), unul dintre cele mai deosebite daruri spirituale lăsate de Sfântul Francisc întregii Biserici. Numeroși credincioși din Eparhia Greco-Catolică de Oradea și din alte comunități au participat la Sfintele Liturghii celebrate la Sanctuar, au venerat relicvele Sfântului din Assisi și au putut dobândi Indulgența Plenară, în condițiile stabilite de Biserică. Sfânta Liturghie de la ora 10.00, din Duminica a IX-a după Rusalii a calendarului bizantin, a fost celebrată de pr. Augustin Budău, OFMConv., parohul Sanctuarului Eparhial „Maica Domnului” din Oradea, înconjurat de un numeros sobor de preoți și persoane consacrate.

„Nu cer ani, ci suflete” – esența Iertării de la Assisi

Cuvântul de învățătură a fost rostit de pr. Damian-Gheorghe Pătrașcu, OFMConv., ministru provincial al Provinciei „Sfântul Iosif” a Fraților Minori Conventuali din România, care a propus credincioșilor o amplă meditație asupra misterului milostivirii lui Dumnezeu, pornind de la semnificația Porțiunculei și a Iertării de la Assisi, unul dintre cele mai prețioase daruri ale spiritualității franciscane.

În prima parte a predicii, părintele Damian a prezentat contextul istoric și spiritual al acestui privilegiu, amintind că, în anul 1216, Sfântul Francisc s-a prezentat înaintea Papei Honoriu al III-lea cu o cerere cu totul neobișnuită. Nu a cerut privilegiu pentru Ordinul său și nici răsplată pentru sine, ci a implorat ca toți cei care vor intra în mica biserică a Sfintei Maria a Îngerilor – Porțiuncula – cu inimă căită și întoarsă spre Dumnezeu să primească iertarea deplină.

În partea a doua a predicii, ministrul provincial a vorbit despre iertare ca misiune a fiecărui creștin, subliniind că milostivirea nu este un dar destinat exclusiv celui care o primește, ci devine o responsabilitate față de ceilalți.

În încheierea predicii, părintele a arătat că mesa-

(continuare în pag. 7)

(urmare din pag. 6)

jul Porțiunculei rămâne de o actualitate impresionantă într-o lume marcată de războaie, violență, dezbinare și singurătate: „Fiecare inimă care se deschide harului poate deveni o nouă Porțiunculă, o poartă prin care Dumnezeu continuă să îmbrățișeze lumea.”

La finalul Sfintei Liturghii, preoții au înălțat o rugăciune specială, prin mijlocirea Sfântului Francisc de Assisi, pentru darul ploii, atât de necesar pământurilor afectate de secetă, precum și pentru pacea în lume.

În după-amiaza aceleiași zile, în prezența relicvelor Sfântului Francisc de Assisi, credincioșii s-au reunit pentru Sfânta Liturghie de încheiere a pelerinajului, celebrată de pr. Mihai Vătămănelu, OFMConv., vicar general al Episcopiei Greco-Catolice de Oradea. Celebrarea a fost precedată de Paraclisul Maicii Domnului, rugăciunea specifică acestei perioade de pregătire pentru sărbătoarea Adormirii Maicii Domnului și pentru hramul Sanctuarului Eparhial, celebrat la 15 august a.c.

În cuvântul de învățătură, părintele Mihai Vătămănelu i-a invitat pe pelerini să privească dincolo de emoția unui eveniment istoric și să descopere ceea ce rămâne cu adevărat după aceste zile de har. Prezența relicvelor Sfântului Francisc, a subliniat acesta, nu reprezintă doar amintirea unui mare sfânt al Bisericii, ci o chemare vie la convertire, la smerenie și la redescoperirea Evangheliei trăite cu simplitate.

Mulțumiri pentru un eveniment de har

La încheierea celebrării, pr. Augustin Budău, OFMConv., parohul Sanctuarului Eparhial „Maica Domnului” din Oradea, a adresat un cuvânt de mulțumire tuturor celor care au contribuit la buna desfășurare a acestui moment istoric pentru Eparhia Greco-Catolică de Oradea. Părintele paroh și-a exprimat recunoștința față de credincioșii care au răspuns invitației de a participa la pelerinaj, față de corul Sanctuarului Eparhial care a animat toate celebrările liturgice (sub îndrumarea Fr. Ionuț Cherecheș, OFMConv. și Fr. Mihai Dumea, OFMConv.), precum și față de numeroșii voluntari și colaboratori implicați în organizarea evenimentului. Mulțumiri deosebite au fost adresate confracților franciscani, în special pr. Cristian Mârț, OFMConv., și pr. Claudiu Ilieș, OFMConv., care însoțesc relicvele Sfântului Francisc pe întreg parcursul pelerinajului național, precum și pr. Damian-Gheorghe Pătrașcu, OFMConv., ministru provincial, care a dorit să fie prezent la primul popas al relicvelor în România.

Totodată, părintele Augustin Budău și-a exprimat recunoștința față de Preasfinția Sa Virgil Bercea, Episcopul greco-catolic de Oradea pentru sprijinul acordat organizării acestui pelerinaj, și față de Preasfinția Sa László Böcskei, Episcop romano-catolic de Oradea. În cuvântul său, părintele paroh a amintit că itine-

rarul relicvelor va continua în peste șaiszeci de localități din România până la 16 octombrie, iar în 17 octombrie va fi celebrată o Sfântă Liturghie în limba română la mormântul Sfântului Francisc de Assisi, unde vor fi depuse toate intențiile de rugăciune adunate pe parcursul pelerinajului.

Primul popas al unui pelerinaj care continuă în toată România

Astfel s-a încheiat la Oradea primul popas al pelerinajului național al relicvelor massa corporis ale Sfântului Francisc de Assisi, desfășurat în perioada 31 iulie – 2 august, în cadrul Anului Jubiliar Franciscan, care marchează opt sute de ani de la trecerea la Domnul a marelui sfânt din Assisi.

Timp de trei zile, Sanctuarul Eparhial „Maica Domnului” a devenit un loc al întâlnirii cu Dumnezeu prin mijlocirea Sfântului Francisc, reunind sute de pelerini veniți din Oradea și din alte comunități pentru rugăciune, reconciliere și venerarea relicvelor aduse, pentru prima dată în România, spre devoțiune publică.

Pelerinajul a continuat în întreaga țară, ducând mai departe mesajul pe care Sfântul Francisc l-a trăit și l-a vestit neîncetat: pace, iertare și întoarcere la Dumnezeu. După Oradea, relicvele au poposit la Cluj-Napoca (3–4 august), Chișineu-Criș (5–6 august), Arad (7 august) și în alte zeci de comunități din România, până la 16 octombrie, când itinerarul se va încheia. În ziua următoare, 17 octombrie, toate intențiile de rugăciune încredințate pe parcursul acestui pelerinaj vor fi depuse la mormântul Sfântului Francisc de Assisi, în cadrul Sfintei Liturghii celebrate în limba română.

Rămâne însă ceea ce niciun pelerinaj nu poate lua cu sine: Harul primit, chemarea la convertire și dorința de a deveni, asemenea Sfântului Francisc de Assisi, instrumente ale păcii lui Cristos în lume!

Mihaela CABA-MADARASI
Biroul de Presă EGCO

Zi de sărbătoare la Centrul rezidențial „Casa Frențiu”

În ultima duminică a lunii iulie, Biserica Catolică celebrează **Ziua Mondială a Bunicilor și Vârstnicilor**, sărbătoare instituită de Papa Francisc.

Cu acest prilej, astăzi, 26 iulie a.c., la Centrul rezidențial Casa Frențiu am organizat un eveniment desfășurat pe parcursul a două ore și jumătate, în care rezidenții, familiile lor și personalul centrului au împărtășit clipe de rugăciune și bucurie.

Programul a debutat cu un cuvânt de bun venit, urmat de intervenția părintelui Sorin Crăciun, care a dat citire mesajului Sfântului Părinte și, dincolo de cuvintele oficiale, a împărtășit cu multă căldură experiențe și reflecții despre frumusețea sufletului persoanelor vârstnice, despre rolul lor în familie și despre datoria noastră de a le păstra aproape, nu doar prin grijă, ci mai ales prin iubire și prezență. Cuvintele sale au dat tonul unei întâlniri în care emoția avea să fie prezentă la fiecare pas.

Primul moment-surpriză le-a fost dedicat bunicilor noștri. Au urmărit mesaje video primite din colțuri ale țării și ale lumii, din partea nepoților și stră-nepoților. Pentru câteva minute, distanțele au dispărut. Cei prezenți în sală au amuțit, iar printre zâmbete s-au strecurat și lacrimi de bucurie. Fiecare mesaj a fost o îmbrățișare de la distanță și dovada că dragostea dintre bunici și nepoți nu cunoaște granițe.

Atmosfera s-a transformat apoi într-o adevărată sărbătoare prin activitatea de dans, coordonată de cei doi voluntari ai asociației care, nu doar la această sărbătoare, ci în fiecare zi de vineri, aleg să dăruiască din timpul lor rezidenților noștri. Ioana Csengeri și Ioan Piloca au pregătit muzica potrivită pentru a trezi amintiri, a aduce bună dispoziție și a-i invita pe toți la mișcare. S-a dansat, s-a jucat hora, s-au ascultat melodii îndrăgite de toate generațiile, iar pentru câteva clipe nu a mai contat cine este rezident, cine este voluntar, cine este copil sau nepot. Muzica i-a adus pe toți în același cerc, iar bucuria a fost împărtășită deopotrivă de cei mici și de cei mari.

În continuarea programului, rolurile s-au inversat. De această dată, persoanele vârstnice au fost cele care au transmis mesaje video pentru nepoții lor – sfaturi, îndemnuri și gânduri născute din experiența unei vieți. A fost unul dintre cele mai autentice momente ale întâlnirii. Dincolo de statutul de rezident, fiecare și-a descoperit sufletul, lăsând să se vadă omul, părintele și bunicul, cu toată înțelepciunea, sensibilitatea și dragostea pe care le poartă mai departe.

Întâlnirea dintre generații a continuat alături de copiii de la *Enjoy Music*, însoțiți de părintele Popa Paul. Prin privirile lor curate, prin zâmbetele sincere și firescul copilăriei, au adus lumină și speranță în sufletele tuturor. Părintele Popa Paul a vorbit despre frumusețea sufletului persoanelor vârstnice, despre demnitatea cu care își poartă anii și încercările vieții și despre faptul că adevărata bogăție a omului se măsoară în iubirea pe

care o lasă în urmă.

Un moment deosebit a fost sosirea Preasfințitului Virgil Bercea, Episcop Greco-Catolic de Oradea, care s-a rugat împreună cu noi, ne-a oferit binecuvântarea sa și, într-un gest simplu și generos, a adus rezidenților pepene roșu. Darul său neașteptat a stârnit zâmbete și voie bună, amintindu-ne că cele mai frumoase gesturi sunt adesea cele mai simple.

Evenimentul s-a încheiat în jurul mesei de prânz. Am cântat „La mulți ani!” celor doi rezidenți care și-au aniversat ziua de naștere în această lună, dar, în același timp, am sărbătorit simbolic întreaga familie a Centrului rezidențial „Casa Frențiu”. În jurul tortului nu au existat aniversați și spectatori, ci o singură comunitate, în care fiecare rezident s-a simțit prețuit, apreciat și sărbătorit.

Întregul fir al acestei întâlniri a fost gândit și organizat de Rebeca Cenani, asistent social principal, care a transformat fiecare moment de astăzi într-o experiență plină de emoție.

Mulțumim părintelui Sorin Crăciun, Preasfințitului Virgil Bercea, părintelui Popa Paul, copiilor de la *Enjoy Music*, voluntarilor care ne sunt alături săptămână de săptămână și, în mod cu totul special, familiilor rezidenților noștri. Faptul că au ales să petreacă această duminică împreună cu părinții și bunicii lor înseamnă recunoștință, apartenență, un trecut împărtășit și promisiunea că legăturile de familie rămân puternice, indiferent de vârstă sau de locul în care viața ne poartă.

Poate că acesta este, de fapt, adevăratul rost al acestei zile. Nu îi sărbătorim pe bunici și pe persoanele vârstnice pentru că au nevoie doar de atenția noastră, ci pentru că noi avem nevoie de ei. Ei sunt memoria familiilor noastre, rădăcinile noastre, oamenii care ne-au învățat primii ce înseamnă iubirea, răbdarea și credința. Într-o lume care aleargă tot mai repede, această întâlnire ne-a reamintit să ne oprim pentru a le spune un simplu, dar atât de important: „Vă mulțumim!”

Teodora BODA
Coordonator

A IX-a ediție a pelerinajului „Pe urmele înaintașilor”

Credința, memoria și recunoștința față de cei care au mărturisit valorile Evangheliei și ale neamului românesc s-au împletit sâmbătă, 11 iulie, în cadrul celei de-a IX-a ediții a pelerinajului „Pe urmele înaintașilor”, desfășurat pe traseul dintre Bocșa, satul natal al marelui cărturar Simion Bărnuțiu, și Bădăcin, locul de care se leagă destinul familiei Maniu. Devenit o tradiție, pelerinajul i-a reunit pe cei care au dorit să redescopere, prin rugăciune și comuniune, rădăcinile credinței, ale identității și ale memoriei istorice. Pelerinii au fost însoțiți de pr. Adrian Botea, parohul comunității din Bocșa, pr. Orest Nichita, paroh în Bobota, și pr. Florian Gui, paroh în Moftinul Mic, alături de surorile din Congregația „Inimii Preasfinte a lui Isus” și de istoricul Marin Pop, cercetător științific la Muzeul Județean de Istorie și Artă Zalău.

Pelerinajul a început cu celebrarea Sfintei Liturghii în parohia greco-catolică din Bocșa, oficiată de pr. Javier Orozco, împreună cu pr. Valer Părău, protopop de Zalău, împreună cu ceilalți preoți invitați. În cuvântul de învățătură, pr. Valer Părău a evocat personalitățile care au marcat istoria și identitatea Sălajului – de la Simion Bărnuțiu, Alexandru Papiu Ilarian și George Pop de Băsești până la Iuliu Maniu și Corneliu Coposu –, subliniind că ceea ce i-a unit pe toți a fost credința, fundamentul convingerilor, al curajului și al idealurilor pentru care au luptat. După Sfânta Liturghie, pelerinii au pornit pe traseul simbolic spre Bădăcin.

Următorul popas a avut loc în biserica parohială din Bădăcin, unde participanții au înălțat rugăciuni de mulțumire pentru darul credinței și pentru exemplul înaintașilor. Pelerinajul a continuat apoi la Casa Memorială „Iuliu Maniu”, pe Dealul Țarinei, unde, lângă mormântul familiei Maniu, a fost oficiată slujba Parastasului pentru Simion Bărnuțiu și Iuliu Maniu, după o tradiție păstrată încă de la prima ediție a pelerinajului.

Pe parcursul drumului, istoricul Marin Pop a evocat personalitățile lui Simion Bărnuțiu și Iuliu Maniu, evidențiind contribuția lor la afirmarea identității naționale, la apărarea libertății și la promovarea valorilor creștine care au modelat destinul poporului român. Expunerile sale au oferit participanților un context istoric amplu, transformând pelerinajul într-o adevărată lecție de memorie și responsabilitate.

Continuând tradiția începută în urmă cu nouă ani, pelerinajul și-a propus să refacă simbolic drumul pe care Simion Bărnuțiu îl parcurgea spre rudele sale din Bădăcin, familia Maniu. Un parcurs care nu este doar un itinerar între două localități, ci o invitație la asumarea valorilor pentru care înaintașii au trăit și s-au jertfit. „N-a fost un simplu drum între două localități. Amintindu-ne de înaintașii noștri, ne asumăm valorile

în care ei au trăit viața și pentru care au și murit”, a spus pr. Cristian Borz, custodele Casei Memoriale „Iuliu Maniu” într-un interviu pentru Biroul de Presă EGCO, arătând că sensul profund al pelerinajului este acela de a transforma memoria într-un angajament personal de fidelitate față de credință și Adevăr.

Semnificația ediției din acest an a fost întărită și de faptul că pelerinajul s-a desfășurat în ziua comemorării martiriului Fericitului episcop Valeriu Traian Frențiu, trecut la Domnul în închisoarea de la Sighet la 11 iulie 1952. Evocând memoriile cardinalului Iuliu Hossu, pr. Cristian Borz a amintit că, deși episcopul Frențiu nu a avut parte de funeralii, vestea morții sale a îndoliat întreaga închisoare, unde se aflau închiși oameni de seamă ai României. „A fost un fel de doliu național al suferințelor celor prezenți acolo”, a mai spus părintele, subliniind puterea mărturiei lăsate de episcopii martiri.

Reflectând asupra temei pelerinajului, pr. Cristian Borz a făcut și o paralelă cu Evanghelia, amintind că „însuși Cristos îi cheamă pe oameni să meargă pe urmele Sale. A-L urma pe Isus, asemenea apostolilor, înseamnă mai mult decât a-L călca pașii; înseamnă asumarea credinței, a modului Său de a trăi și a valorilor Evangheliei”. În aceeași lumină trebuie înțeles și pelerinajul „Pe urmele înaintașilor”: ca o chemare de a continua moștenirea spirituală și morală a celor care au rămas statornici în credință și în slujirea binelui comun.

Ajuns la cea de-a IX-a ediție, pelerinajul „Pe urmele înaintașilor” reconfirmă că memoria se păstrează vie atunci când este unită cu rugăciunea, comuniunea și asumarea valorilor lăsate moștenire de generațiile de dinainte. Pentru cei prezenți, drumul dintre Bocșa și Bădăcin a fost mai mult decât o călătorie: a fost o mărturisire de credință, un act de recunoștință față de înaintași și o invitație de a duce mai departe, în viața de zi cu zi, moștenirea lor spirituală și morală.

Mihaela Caba-Madarasi
Biroul de Presă EGCO

Călători cu Preacurata Fecioară Maria

DEVOȚIUNE, CONSACRARE, IDENTITATE putem defini conținutul unei minunate zile petrecute în pelerinaj la Stâna de Vale. Pentru membrii Reuniunii Mariane „Neprihănită Zămislire” din Oradea, fiecare zi de primă sâmbătă din lună este prilej de întâlnire spre a împlini devoțiunea la Inima Neprihănită a Mariei.

În dimineața de 4 iulie grupul format din marianiști, membri AGRU și Viața Ascendentă reușiți în biserica „Sfânta Treime” din cartierul Nufărul am primit binecuvântarea de la Pr. paroh Marius Obreja și am pornit bucuroși spre Stâna de Vale. Programul spiritual l-am început și încheiat în microbuz cu prezentarea devoțiunii la Inima Neprihănită a Mariei, rugăciunea Sf. Rozar de bucurie Paraclisul Maicii Domnului și cântece mariane. Drumul pitoresc, vremea frumoasă și bucuria de a fi împreună au fost începutul unei zile cu adevărat binecuvântate.

Gazdele noastre, Pr. Iosif și Mihai ne-au întâmpinat la izvorul „Fericiților Episcopi Români Martiri”, la grotă Fecioarei Maria Regină, unde a început periplul nostru. Din 2021 când, la dispunerea PSS Virgil, a început misiunea lor spirituală în acest loc încărcat de istorie greco-catolică cu un proiect concret de viitor, construirea unui centru pastoral într-o primă fază, cei doi călugări preoți, au umplut în acești ani Stâna de Vale de semne ale închinării la Dumnezeu: un Crucifix uriaș, patru grote cu Isus și Maria și o Călea Crucii, toate de o frumusețe impresionantă, rod al inspirației Spiritului Sfânt. Centrul pastoral este și el aproape gata. Inspirație, hărnicie, trudă plină de pricepere și o extraordinară bunăvoință! Pe noi ne-au însoțit revelându-ne nu doar ceea ce au construit ci și acea trăire spirituală profundă a prezenței Lui Isus și a Mariei în inimă.

„Astăzi am decis că vrem să cinștim pe Isus și Maria prin acest pelerinaj, această zi de reculegere spirituală, dar și pe sfinții noștri. Ați pornit cu Maria la drum. Dumnezeu voastră faceți parte din cei care doriți să fiți în comuniune cu noi și să împărtășiți cu noi credința. Vă mulțumim!”

Astfel a început Pr. Iosif dialogul cu noi, o adevărată cateheză plină de miez, de un firesc care transformă rapid auditorul în participant activ. Acolo, la grotă Mariei Regină, cu Isus Rege în brațe, am făcut CONSACRAREA la INIMA NEPRIHĂNITĂ a MARIEI, rugăciune și cântec marian înțelegând mai bine ca oricând importanța acestui act: „Consacrarea/consfințirea este să ne așezăm în brațele Mariei, să avem ÎNCREDERE. Fără încredere în Dumnezeu și Mama noastră, nu putem trăi. Avem, noi marianiști, și toți suntem marianiști, o legătură specială cu Maria care crește, trebuie să crească, pentru a putea fi ceea ce suntem mențiți să fim. Pentru a dobândi roade, pentru a evita o muncă za-

darnică ar fi necesar să ne verificăm dorințele, căutările din viața noastră, cine suntem cu adevărat, care ne este IDENTITATEA ADEVĂRATĂ pe care construim. Am primit-o la BOTEZ. Uite, aici suntem la izvor. Apa, izvorul, ne însoțește existența. Fundamental este să ne descoperim pe noi înșine în Cristos în care ne-am botezat. Avem nevoie de lumina SA, să ne privim în EL ca într-o oglindă. Este necesară o convertire zilnică spre Cristos și noi o facem prin Mama SA, prin consfințirea la inima Ei Neprihănită. Mergând cu Maria, descoperim cine suntem și trăim ceea ce suntem.”

Următorul popas a fost la INTERSECȚIE, unde drumul spre stațiune se bifurcă cu cel spre Valea Iadului. Acolo au ridicat părinții călugări marele CRUCIFIX. Intersecția... loc care îți cere să alegi (Ps.1) „Vom reflecta despre MISIUNE și SUFERINȚĂ la picioarele Crucii.” Luna iulie, fiind dedicată Sfântului Sânge a lui Isus, Pr. Iosif și Mihai ne-au vorbit de marele Răstignit, dar și de episcopii noștri martiri, de felul în care au dat mărturie de credință și despre ceea ce cunoaștem din momentele petrecute de ei aici, în Stâna de Vale. Ne-au prezentat panoul cu poze și explicații, despre perioada de început, felul în care PS Valeriu Traian Frențiu a dezvoltat stațiunea: biserica, clădirile, calea ferată;

(urmare din pag. 10)

vizitele celorlalți episcopi martiri aici, inclusiv episcopul martir Anton Durcovici, întâlniri, re-culegeri spirituale ale clerului și credincioșilor greco-catolici și nu numai.

La picioarele Crucii am rostit cu toții rugăciunea Stătea Maica Îndurerată și cea de Consfințire la Preasfântul Sânge a Lui Isus și ne-am continuat drumul în cânt marian reluând meditația misterului al doilea al Rozarului de Bucurie, cu Maria cea care „a pornit în grabă” purtând acel dar minunat al vieții noastre, Isus.

„Cine Îl are pe Cristos este plin de viață, de bucurie. Mergi să îl dăruiești și altuia, slujești, împărtășești! Bucuria adevărată nu este individualistă, a continuat Pr. Iosif. Maria este model de comuniune. Ia hotărârea, merge în grabă. Suntem, ne spune ea, misionari fiindcă suntem copiii Lui Dumnezeu și precum a făcut ea, Mama, suntem chemați la acțiune. În drumul nostru întâlnim o altă lume. Suntem noi, dar și frații noștri cu lumea lor. Întâlnim o lume care ne provoacă îndoieli, suferințe, minciuni, trădări, plăceri păcătoase... Însă noi, conștienți de misiunea noastră, clădiți pe stâncă, iluminați de Spiritul Sfânt, suntem trimiși să fim sarea pământului, să aducem echilibru, bucurie, viață. Fără o relație puternică cu Isus și Maria suntem neîncrezători, plini de frică sau indiferență în fața răului. Consacrarea ne ajută să rămânem cu Isus care este Calea, Adevărul și Viața. Consacrarea este de fapt o spiritualitate mariană.”

Ajunși la grotă Isus, Izvorul Milostivirii Divine ridicată pe versantul estic, la un nou izvor, în liniștea meditației personale și apoi, în grup, am cerut îndurarea pentru lumea noastră și am împlinit Confințirea la Isus Preamilostiv. De fiecare dată aceste momente au fost urmate de cântece și rugăciuni pregătite de părin-

tele și oferite câte unui pelerin spre lectură, dar și spontane, au fost aprinse mici candelă, așezați trandafiri la fiecare grotă.

Sus, la mica mănăstire „Fericirii Episcopi Români Martiri”, fosta Vilă Marian, după momentele de relaxare, și spovadă, ne-am bucurat de participarea la Sfânta Liturghie, momentul central al fiecărui pelerinaj. Deși grupul nostru nu era mic, am reușit să ne găsim cu toții loc în fața Altarului în mica capelă devenită deodată încăpătoare. Fiecare moment al Sfintei Liturghii l-am trăit la unison. Eram fiecare, personal în prezența lui ISUS, și eram ÎMPREUNĂ luminați de același Spirit Sfânt.

„Ce frumos este când sunt frații împreună”. Prânzul, prin contribuția tuturor bogat dăruit și surpriza gustoasă a gazdelor ne-a fost moment de veselă partășie și ne-a întărit pentru continuarea programului de rugăciune cu parcursul CALEA CRUCII pe munte. Stațiunile, realizate din șinele fostei căi ferate și frumoase medalioane înfățișând Patimile Mântuitorului, au prilejuit fiecărui membru al grupului o participare efectivă prin lectura meditației, purtarea crucii, rugă și cânt.

Mântuirea ne-a adus-o Isus prin jertfa Sa, dar El se naște mereu în fiecare inimă care i se deschide. Drumul nostru cu Maria a continuat la acel binecuvântat loc al BUCURIEI, Grotă Bethlehem, cea mai recent construită. Această minunată scenă a Nașterii, cu personajele în mărime aproape naturală, încântă, trezește speranță, te cuprinde în viața lor. Acesta a fost și mesajul Pr. Iosif și Mihai transmis nouă la încheierea pelerinajului, să fim mereu senini, plini de încredere, să încercăm să simțim cum trăim în prezența lui Isus cu Maria.

Cu toții am înțeles că am trăit acolo, la Stâna de Vale, în prima sâmbătă din iulie, în prezența a doi preoți călugări plini de har, momente când simți că trebuie să spui simplu, din toată inima, Mulțumesc!

Prima Spovadă și Împărtășanie solemnă a copiilor din Parohia Sărsig

În Parohia Română Unită cu Roma, Greco-Catolică, Sărsig a avut loc duminică, 21 iunie 2026, celebrarea Primei Sfinte Spovezi și Împărtășanie solemnă, un moment deosebit de important în viața comunității și a celor patru copii care l-au primit pentru prima dată, în mod solemn, pe Isus în Sfânta Euharistie.

Pregătirea acestui moment a fost rodul unei perioade de pregătire desfășurate în cadrul parohiei prin implicarea surorilor Congregației Așupționiste Obla-

te (sr. Ana, sr. Elisabeta și sr. Feliciană), timp în care cei patru copii au participat la întâlniri de cateheză, au aprofundat principalele adevăruri ale credinței și au descoperit importanța Sfintei Euharistii. Prin dialog, rugăciune și participarea la Sfânta Liturghie, ei au învățat că Împărtășania nu este doar un moment solemn, ci întâlnirea vie cu Isus Cristos, prezent cu adevărat în Sfânta Taină a Altarului.

Vasile CUIBUȘ

Noapte de veghe la Bobota

Vineri, 24 iulie 2026, a avut loc la Bobota, în județul Sălaj, cea de-a 155-a Noapte de Veghe din acest periplu de rugăciune, la Biserica memorial Corneliu Coposu, aflată în construcție în această localitate.

Noaptea de Veghe a fost deschisă de rugăciunea Rozariului de bucurie, condusă de Surorile din Congregația Inimii lui Isus de la Zalău și animată de corul de copii Angellus din Zalău, cel care a dat și răspunsurile la prima Sfântă Liturghie.

Ne-am bucurat să-l avem în mijlocul nostru la acest eveniment pe pr. Vicar general, Mihai Vătămăneș. Ne-a onorat cu prezența, tot de la Oradea și pr. Vicar judecătoresc, Răzvan Iacob Vasile, cel care a condus rugăciunea Canonului Domnului nostru Isus Cristos și ne-a oferit cuvântul de învățătură de la Liturghia în ritul latin, Liturghie care s-a bucurat de prezența preoților Iosif și Mihai Fechetă, veniți de la Mănăstirea de la Stâna de Vale, special pentru a conduce acest moment de rugăciune.

Orele de adorație au fost foarte apreciate de către credincioșii prezenți: Venerarea Sfintei Cruci (pr. Marius Matei, de la Hereclean), Adorația Euharistică (pr. Emil Ghiurcă, de la Ștei), Calea Crucii, cu vorbele lui Isus adresate fiecăruia dintre noi (pr. Paroh), au atins multe

inimi și au produs multă emoție printre participanți.

Rugăciunea Paraclisului Maicii Domnului (pr. Nicolae Chira, de la Băbeni) și Rozariul Divinei Îndurări (pr. Gavril Șandor, de la Cosniciu), împreună cu Acatistul Episcopilor greco-catolici martiri români au completat programul Noptii de veghe, care s-a încheiat cu Sf. Liturghie de dimineață și cu bucuria interioară a acțiunii harului, care ne-a dăruit la final o adâncă pace de Sus, prin mijlocirea Preacuratei Fecioare Maria.

Pr. Orest NICHITA

Prima Spovadă și Împărtășanie solemnă a copiilor din Parohia „Sfântul Apostol Andrei” din Carei

Duminică, 21 iunie, când în bisericile noastre s-a citit pasajul evanghelic în care Isus vorbește despre grijile vieții, comunitatea Parohiei „Sfântul Andrei” din Carei a avut parte de o zi cu totul specială. Un număr de 13 copii s-au spovedit pentru prima dată în viața lor și l-au primit pentru prima oară pe Isus Euharisticul sub chipul pâinii și al vinului.

Îi mulțumim Bunului Dumnezeu pentru harul de a fi fost părtași acestei zile binecuvântate și ne rugăm ca Isus Euharisticul să rămână mereu prezent în inimile acestor copii, călăuzindu-le pașii pe drumul credinței.

Protopopiatul Greco-Catolic Carei

Corul „Bunavestire – Francisc Hubic” la prima Întâlnire Națională a Corurilor de Tineret Catolice

În spirit de comuniune și de mărturisire a credinței prin muzică, Timișoara a găzduit, în perioada 16–19 iulie 2026, prima ediție a Întâlnirii Naționale a Corurilor de Tineret Catolice (INCTC), un eveniment care reunește tineri coriști din toate diecezele și eparhiile catolice din România. Din partea Eparhiei Greco-Catolice de Oradea a participat Corul „Bunavestire – Francisc Hubic”, sub conducerea maestrului lect. univ. dr. Radu Mureșan, reprezentând tradiția muzicală și spirituală a Bisericii Greco-Catolice orădene.

Evenimentul i-a avut ca invitați pe unii dintre cei mai apreciați promotori ai muzicii liturgice contemporane: Mons. Marco Frisina, preot, compozitor și dirijor al Corului Diecezei de Roma, Don Maurizio Lieggi, dirijor la Catedrala „Sfântul Nicolae” din Bari, Sr. Cristina Alfano, maestră de cor la Sanctuarul din Loreto, precum și ansamblul Frammenti di Luce.

Pentru Corul „Bunavestire – Francisc Hubic”, participarea la această întâlnire reprezintă o oportunitate de formare și de dialog artistic. „Este o experiență care ne va ridica și ne va edifica. Este o deschidere spre alți muzicieni și spre alte perspective muzicale”, afirmă maestrul lect. univ. dr. Radu Mureșan, dirijorul corului.

În cadrul întâlnirii, vineri, 17 iulie, Preasfinția

Sa Ioan Călin Bot, episcop al Eparhiei Greco-Catolice de Lugoj, a susținut o conferință în cadrul sesiunii de formare spirituală, iar sâmbătă, 18 iulie, Preasfinția Sa Virgil Bercea, episcop greco-catolic de Oradea, le-a adresat participanților o prelegere.

Momentul culminant al manifestării va avea loc sâmbătă, 18 iulie, la Filarmonica „Banatul” din Timișoara, unde peste 240 de coriști, alături de orchestră, vor susține un concert extraordinar sub baghetele Mons. Marco Frisina și Don Maurizio Lieggi.

Mihaela CABA-MADARASI
Biroul de Presă EGCO

Lupișorii Grupului „Episcop Vasile Hossu” au încheiat *Marea Vânătoare* la Vadu Crișului

În perioada 29 iunie – 2 iulie, nouă lupișori cu vârste cuprinse între 8 și 11 ani, din cadrul Grupului Cercetășesc „Episcop Vasile Hossu” din Oradea, au participat la *Marea Vânătoare*, tabăra de vară desfășurată la Vadu Crișului, unde natura, aventura și viața în comunitate au devenit cadrul unei autentice experiențe de formare umană și spirituală.

Inspirată din universul „Cărții Junglei”, tabăra i-a purtat pe copii într-o expediție plină de provocări, având ca obiectiv descoperirea comorii Cobrei Albe. Timp de patru zile, lupișorii au parcurs trasee prin Cheile Vadu Crișului, și-au exersat orientarea în natură, au participat la jocuri și probe de îndemânare, au construit împreună, au învățat tehnici cercetășești și au descoperit că fiecare obstacol poate fi depășit prin curaj, încredere și spirit de echipă.

Programul taberei a îmbinat armonios aventura cu activitățile educative și momentele de reflecție. Atelierele desfășurate în aer liber, serile petrecute în jurul focului de tabără, cântecele cercetășești și timpul petrecut împreună au întărit prietenii dintre copii și i-au ajutat să descopere bucuria de a face parte dintr-o comunitate.

Dimensiunea spirituală a însoțit fiecare zi a taberei. Momentele de rugăciune și Sfânta Liturghie celebrată în mijlocul pădurii le-au oferit lupișorilor ocazia de a-L întâlni pe Dumnezeu în frumusețea Creației Sale și de a înțelege că natura este un dar care ne apropie de El.

Punctul culminant al aventurii a fost descoperirea mult așteptatei comori. Însă adevărata învățătură a venit odată cu hotărârea lupișorilor de a înapoia ankușul regelui, înțelegând că cea mai mare bogăție nu este cea materială, ci prietenia, încrederea, generozitatea și bucuria de a merge împreună pe același drum.

Tabăra a fost condusă de Monica Domuța, în

rolul de Akela al cetei de lupișori, alături de o echipă de adulți și voluntari care au însoțit copiii pe parcursul întregii experiențe. Din această echipă a făcut parte și domnul Valeriu Domuța, șeful Grupului Cercetășesc „Episcop Vasile Hossu”, prezent în tabără în calitate de asistent, împreună cu ceilalți lideri implicați în organizarea și desfășurarea activităților.

Prin astfel de experiențe, Grupul Cercetășesc „Episcop Vasile Hossu” continuă să ofere copiilor un cadru de creștere în spiritul cercetășiei și al valorilor creștine, în care învață să fie curajoși, responsabili, generoși și să își descopere propriile daruri prin slujirea aproapelui și prin viața în comunitate.

La încheierea acestei ediții a *Marii Vânători*, organizatorii adresează un gând de recunoștință părinților lupișorilor pentru încrederea pe care le-au acordat-o, oferindu-le șansa de a fi, alături de ei, co-educatori în formarea copiilor lor. Se aduc de asemenea mulțumiri în mod deosebit părintelui Vasile Țanțaș, care, prin apropierea sa de cercetășie și prin sprijinul oferit cu generozitate de-a lungul anilor, a fost un susținător statornic al Grupului Cercetășesc „Episcop Vasile Hossu”.

Fiecare *Mare Vânătoare* se încheie cu o comoară descoperită. De această dată, lupișorii au înțeles că adevărata comoară nu se află într-un cutiuș, ci în inimile celor care au învățat să fie prieteni, să se ajute unii pe alții, să îl caute pe Dumnezeu. Prin astfel de experiențe, Grupul Cercetășesc „Episcop Vasile Hossu” continuă să îi formeze pe cei mici în spiritul cercetășiei și al valorilor creștine, încurajându-i să fie curajoși, responsabili și generoși, să își descopere darurile și să învețe că cele mai prețioase comori sunt cele pe care le poartă în inimă.

Prima Spovadă și Împărtășanie solemnă a copiilor din Parohia „Sfinții Apostoli Petru și Pavel” din Zalău

Duminică, 21 iunie 2026, în Parohia „Sfântul Petru și Pavel” din Zalău, bucuria unei zile de sărbătoare a fost trăită cu intensitate și liniște lăuntrică de întreaga comunitate: Prima Spovada și Împărtășanie solemnă a cinci copii, un moment care marchează nu doar o etapă catehetică, ci o întâlnire conștientă, pentru prima dată, cu Hristos în Taina Euharistiei.

În cadrul Sfintei Liturghii, trăirea a fost una profundă, în care emoția copilăriei s-a împletit cu solemnitatea altarului. Copiii, pregătiți cu răbdare și responsabilitate, au pășit spre Sfântul Potir într-o tăcere plină de sens, în care se simțea atât nerăbdarea, cât și reverența unui început de drum spiritual.

Sfânta Liturghie a fost celebrată de părintele paroh Daniel Bertean, împreună cu părintele Maries Simion, părintele Ionuț Costăș și ipodiatonul Andrei Alexa.

Pentru cei cinci copii care au primit Prima Sfântă Împărtășanie, acest moment nu reprezintă doar o amintire emoționantă, ci începutul unei responsabilități interioare: aceea de a păstra vie legătura cu Cristos și de a crește în această comuniune.

Ziua a rămas astfel nu doar ca o sărbătoare, ci ca

o mărturie vie a faptului că Biserica respiră prin copii, prin formare, și prin acele momente simple în care sacralul devine experiență personală.

Andrei ALEXA

Caritas Eparhial Oradea – Raport Anual - 2025

Raportul Anual reprezintă o radiografie a activităților pe care Asociația Caritas Eparhial Oradea le-a desfășurat în anul 2025, sub motoul: „**Iubirea care devine faptă**”. Mai multe detalii despre activitatea noastră, inclusiv despre datele financiare, găsiți în raportul online la adresa: <https://www.caritaseparhial.ro/rapoarte-anuale>

În centrul misiunii Caritas se află o convingere simplă și profundă: iubirea autentică nu rămâne la nivelul intențiilor sau al cuvintelor, ci caută mereu să se transforme în gesturi concrete de slujire. Iubirea primită de la Dumnezeu devine credibilă atunci când se face apropiere, solidaritate și grijă față de celălalt. Ea devine faptă.

Anul pe care îl prezentăm în acest raport este mărturia acestei iubiri trăite și împărtășite. Prin fiecare proiect desfășurat, prin fiecare serviciu oferit și prin fiecare persoană însoțită am încercat să răspundem chemării Evangheliei de a vedea în aproapele nostru chipul lui Cristos. Activitatea noastră nu se reduce la acordarea unui sprijin material sau social; ea este expresia unei întâlniri care recunoaște demnitatea fiecărei persoane și valoarea unică a fiecărei vieți.

În paginile acestui raport se regăsesc rezultate, cifre și realizări, însă dincolo de acestea se află povești de viață, suferințe alinate, speranțe redescoperite și comunități întărite prin solidaritate. Fiecare dintre

acestea reprezintă o expresie a iubirii care devine faptă prin implicarea celor care au ales să slujească.

Mulțumesc tuturor angajaților, voluntarilor, binefăcătorilor și partenerilor care au contribuit la această misiune. Prin generozitatea, profesionalismul și dăruirea lor, iubirea lui Dumnezeu a ajuns la numeroase persoane aflate în situații de vulnerabilitate. Fiecare gest de sprijin, fiecare cuvânt de încurajare și fiecare efort depus au devenit semne concrete ale speranței și ale prezenței lui Dumnezeu în lume.

Fie ca acest raport să fie nu doar o retrospectivă a activităților desfășurate, ci și o mărturie a modului în care Dumnezeu continuă să lucreze prin inimile și mâinile celor care aleg să slujească. Pentru că adevărata caritate este, înainte de toate, iubirea care devine faptă.

Pentru că aceasta este esența misiunii Caritas:
Iubirea care devine faptă!

Pr. Olimpiu TODOREAN

Ionuț Mihai POPESCU

Locul amintirilor*

Vă propun o călătorie, mai exact să pornim într-o căutare. Vă propun să căutăm locul amintirilor. Imboldul aceste căutări a fost o frază din romanul *Tunelul* al lui Ernesto Sábato: „A trăi înseamnă a construi amintiri viitoare” (1). La început, m-a iritat, părea să spună că a trăi înseamnă a trăi pentru trecut, am considerat-o o frază scrisă doar ca să sune bine într-un anumit context, dar gândul nu mă părăsea, așa că am încercat să mi-l clarific.

Scopul vieții să fie să agonisești amintiri părea să fie superficial sau egoist sau hedonist: să ai o viață în care să te îngrijești doar de tine și de ce îți face ție plăcere. Totuși, mi se părea că acest gând nu-l descrie pe bogatul căruia i-a rodit țarina și care exclama: Suflete, ai multe bunătăți strânse pentru mulți ani; odihnește-te, mănâncă, bea, veselește-te. (2) Viața la care trimitea părea alta decât cea a plăcerilor senzoriale. Dacă ai amintiri frumoase, înseamnă că ai avut o viață frumoasă. Puteam rămâne cu această concluzie, destul de facilă, dar suficientă pentru a liniști un gând care nu-ți dă pace.

Dar mai era un gând mai vechi care mă intriga: ce se întâmplă cu un om, cu sufletul lui, când, din degradare firească sau din accident, mintea și memoria lui sunt zdruncinate și nu mai poate lega informațiile într-o poveste coerentă? Dacă scopul vieții este să aduni amintiri, ce mai rămâne din viață atunci când ți-a dispărut memoria?

Într-o discuție cu pr. Alexandru, am găsit un început de drum promițător: amintirile nu sunt în memorie, ci în suflet. Îmi plăcea acest răspuns, era un loc bun pentru amintiri, de unde hoții nu le pot fura și în care moliile și rugina nu le pot strica. Dacă ar fi în memorie, amintirile ar fi șterse de boli sau furate de frică, de invidie, de indiferență și de rutină, tot un fel de boli și acestea.

Amintirile nu sunt în memorie, ci în suflet, frumos spus, îmi plăcea această intuiție, că amintirile nu sunt doar informații stocate într-o zonă a creierului, așa cum este stocată informația în cipuri sau așa cum avem fotografiile într-un sertar, dar cum să articulezi aceasta cu tot ceea ce am învățat despre procesele psihicului?

Ca să ne lămurim, să ne apropiem de amintiri. Putem să le grupăm în amintiri operaționale și amintiri semnificative. Amintirile operaționale sunt informațiile despre ce am făcut ieri și ce avem de făcut mâine, pe acestea le lăsăm deoparte și vom cerceta ceea ce numesc amintiri semnificative. Sunt amintirile care, conștient sau nu, ne însoțesc toată viața, cele de care ne legăm identitatea, cel mai adesea din copilărie, când descoperim mereu ceva nou. Uneori năvălesc ele în conștiința noastră, alteori le căutăm noi, când suntem copleșiți de informațiile operaționale. Chiar dacă rămân ascunse, ele sunt mereu prezente.

Voi da trei exemple, două din literatură și unul

din cinematografie.

Romanul lui Marcel Proust, În căutarea timpului pierdut, descrie cum gustul unei madlene înmuiate în ceai readuce în mintea unui personaj un noian de amintiri din copilărie. Un stimul senzorial creează o lume, de fapt, ne transportă într-o lume care era deja acolo.

În literatura noastră, Nică a lui Ștefan a Petrei spune și el „Nu știu alții cum sunt, dar eu, când mă gândesc la locul nașterii mele, la casa părintească din Humulești, la stâlpul hornului unde lega mama o șfară cu motocei la capăt, de crăpau mâțele jucându-se cu ei, la prichiciul vetrei cel humuit, de care mă țineam când începusem a merge copăcel, [...], parcă-mi saltă și acum inima de bucurie!” (3) Retrăirea unor situații fericite îmbogățește viața actuală.

O amintire semnificativă întâlnim și în filmul lui Orson Welles, *Citizen Kane*. (Cetățeanul Kane). Filmul prezintă evoluția unui cetățean obișnuit din SUA, Kane, care prin inteligență și muncă perseverentă ajunge un magnat al presei și un om foarte influent în politică. Moare, vegheat sau pândit de moștenitori, rostind un cuvânt: Rosebud (Boboc de trandafir). Un reporter încearcă să afle ce înseamnă, dar, după o lungă anchetă, nu găsește niciun răspuns. Răspunsul îl află doar spectatorii într-o imagine de final: într-o magazie cât un depozit, muncitorii aruncă în foc lucrurile strânse de un om într-o viață, adică amintirile, devenite acum inutile. Printre acestea și o sanie de copil, marca Rosebud. Este singura amintire care nu arde, bucuria copilului care se juca în zăpadă rămăsese singura legătură a lui Kane cu viața, înainte de a-și însuși exigențele unor părinți pretențioși. După aceea, nu mai trăise, doar jucase un rol.

Mi-am dat seama că trebuia să lămuresc două aspecte:

1. cum lucruri și întâmplări exterioare devin ale mele, ale conștiinței mele, o veche și redutabilă problemă filosofică;

2. cum aceste întâmplări din exterior, care devin amintirile mele, ajung într-un loc atât de profund al identității mele, încât mă redefinesc? Ce fel de loc ar putea fi acesta?

Prima problemă, cum spuneam, este o problemă filosofică veche și redutabilă, relația dintre lume și mintea mea. Este prea vastă ca să o abordăm aici, dar am găsit o poezie care exprimă în câteva rânduri această tensiune:

SEMN 1 (4)

Nichita Stănescu

*Plutea o floare de tei
în lăuntru unei gândiri abstracte*

(continuare în pag. 17)

(urmare din pag. 16)

*deșertul se umpluse cu lei
și de plante.
Un tânăr metal transparent
subțire ca lama tăioasă
tăia orizonturi curbate și lent
despărțea privirea de ochi
cuvântul, de idee,
raza, de stea
pe când plutea o floare de tei
în lăuntrul unei gândiri abstracte*

Nu știu ce a vrut să spună poetul, dar cred că descrie foarte bine situația care ne interesează: încercarea minții de a separa ceea ce nu poate fi separat: lumea gândirii de lumea vieții. Nu există privire fără ochi, nu putem separa semnificantul de semnificat, nu putem separa lumina de sursa ei. Mintea, însă, încearcă să o facă, fiindcă numai așa poate înțelege, fiindcă ea însăși se concepe separată de tot ce este exterior. Lumea vieții, floarea de tei, este însă mereu acolo, dar cum? Vom lăsa această întrebare deschisă și ne vom mulțumi cu concluzia provizorie că lumea gândirii și lumea vieții sunt mereu împreună, deși noi nu putem cunoaște decât dacă le separăm.

În ceea ce privește a doua problemă, de răspunsul la ea ne putem apropia dacă pornim de la comparația minții umane cu calculatorul. La început, calculatorul a fost mecanic. Între amintirile mele este cea a casei de marcat din magazinele de acum cincizeci de ani: un dispozitiv mecanic la care casiera tasta prețul produselor cumpărate, apoi învârtea de o manivelă și mașinăria făcea adunarea și afișa totalul. Rotițele din interior erau așezate astfel încât, orice numere introduceai, când era acționată, mașina oferea rezultatul unei adunări. Această automatizare mecanică era cunoscută din Evul Mediu. Marele salt a fost făcut de Alain Turing în anii celui De-al Doilea Război Mondial, el a imaginat o mașină universală, căreia să i se schimbe setările și ea să facă imediat operații aritmetice noi. Apoi, mecanismele au fost înlocuite de circuite electronice care permit nenumărate configurări într-o clipită. Unui calculator modern i se poate spune să calculeze un radical, apoi o integrală și, mai nou, să scrie o poezie și el își schimbă imediat configurările pentru a da rezultatul cerut.

Ce are sufletul în comun cu calculatorul? Are anumite setări de bază, o anumită dispunere sau dispoziție sufletească prin care se raportează la viață și la oameni. Setările acestea se numesc virtuți dacă dispunerea este bună și vicii dacă dispunerea este deficitară. În acest sens putem să spunem că alegerile sunt deja făcute. Deciziile pe care le luăm și acțiunile pe care le facem nu determină doar legături neuronale privilegiate între stimul și răspuns, ci și o dispoziție sufletească. O anumită dispoziție sufletească i-a făcut pe preot și pe levit să treacă pe lângă călătorul rănit și o altă dispozi-

ție sufletească l-a făcut pe samarinean să-i acorde îngrijiri aceluiasi călător. Răspunsul spontan al sufletului este pregătit de istoria vieții de până atunci.

Prin ce diferă omul de calculator? Nu-și poate schimba dispoziția sufletească la comandă, pentru că are amintiri. Are o istorie cu amintiri care i-au definit sufletul. Așa cum activitățile fizice ne definesc forma corpului, așa cum zâmbetele și încruntările se transformă în ridurile care ne definesc expresia feței, la fel și deciziile și faptele noastre se întipăresc în suflet și îi definesc dispoziția.

Există un film, o comedie, care descrie adecvat această situație: Zappând prin viață de Frank Coraci (2006): un tânăr găsește o telecomandă cu care putea să-și deruleze viața și să rețină doar aspectele plăcute ale vieții. Cu ajutorul telecomenzii dă „skip” (sari, treci peste) situațiilor tensionate sau neplăcute, dar rezultatul este că nu-i place ce devine și astfel își dă seama de importanța formatoare a situațiilor tensionate sau chiar dureroase.

Să însemne, atunci, că omul este un automat mai rigid decât un calculator?

Într-un fel, da, pentru că stimulii nu-i schimbă dispoziția sufletească. Samarineanul nu l-ar fi putut ignora pe cel rănit din drum.

Într-un fel nu, pentru că oamenii pot fi versatili. Comportamentul lor se poate schimba într-o clipă sau chiar sentimentele lor, de la admirație la dispreț, de la râs la plâns, dar acestea sunt dispoziții psihice, versatilitatea lor este posibilă pe fondul unei permanențe care este dispoziția sufletească. Aceasta poate fi una vicioasă atunci când schimbarea de comportament este determinată de egoism sau una virtuoasă dacă urmează îndemnul lui Pavel: „Bucurați-vă cu cei ce se bucură; plângeți cu cei ce plâng.” (Romani, 12, 15).

Totuși, în situații excepționale, cred că omul își poate schimba radical dispoziția sufletească într-o clipită. Ispita puterii a stârnit în Adam o dorință care i-a șters toate amintirile comuniunii cu Dumnezeu, după cum o străfulgerare a amintirii raiului i-a șters tâlharului de pe cruce dispoziția întipărită în suflet de fărâdelele sale.

Este o împrejurare care merită atenție, aceea că amintirile și dorințele, printre cele mai subiective și volatile conținuturi ale psihicului, ne leagă cel mai mult de realitate. De aceea cred că atunci când nu înțelegem realitatea, ar ajuta să ne cercetăm amintirile și dorințele.

Să revenim la căutarea noastră. Am găsit că amintirile se întipăresc în suflet ca dispoziții, dar unde în suflet se întipăresc, astfel încât să schimbe însuși sufletul sau să-i schimbe dispoziția?

Uneori cred că oamenii se întâlnesc doar pentru a se întâlni ideile care-i frământă. Așa am primit sugestia unde să caut mai departe, la Sf. Augustin, în lectura

(continuare în pag. 18)

(urmare din pag. 17)

lui J. L. Marion. În cartea sa *În locul sinelui*. Abordarea sfântului Augustin, Marion argumentează că pentru Augustin, memoria este însuși sufletul:

«memoria nu desemnează într-atât o facultate a spiritului printre altele, cât constituie acest spirit însuși, și pentru a spune așa, îl absoarbe [...] și, în fapt, eu nu doar am memorie, ci în contrast cu celelalte facultăți, eu sunt identic cu memoria mea, întrucât „în acest loc este adunat și păstrat de asemenea tot ceea ce noi gândim” Într-atât încât conștiința sau cel puțin gândirea de sine se afirmă și se împlinește în memoria de sine» (5).

Casa amintirilor poate fi memoria, dacă memoria este chiar sufletul.

Dar cum, în memoria mea, care este spiritul meu, poate să existe un loc atât de profund, încât să îmi formeze chiar memoria și spiritul meu?

Punându-și aceleași întrebări, Marion, urmându-l pe Augustin, găsește în memorie conținuturi pe care omul nu le-a pus, de exemplu dorința unei vieți fericite la un om care nu cunoscuse fericirea. Memoria mea mă depășește, ea este locul unei prezențe anterioare oricărei experiențe, a unei experiențe care mă instituie. Marion numește acest conținut surprinzător al memoriei „imemorialul” pentru că, deși este în memoria mea, este anterior memoriei mele.

De aceea memoria nu este o doar o facultate a spiritului, ci spiritul însuși, de aceea ea nu este o cutie, pentru că „în” ea se găsește infinitul, amintirea din afara memoriei (și totuși din ea!). Există un „loc” sau, mai degrabă, un mod de existență în care experiențele mele se întâlnesc cu realitatea mea anterioară oricărei experiențe și o configurează. Rezultatul acestei întâlniri sunt amintirile semnificative de care vorbeam la început. Atunci putem găsi un sens deplin al afirmației lui Sábato, a trăi înseamnă a împleti eternul cu efemerul. Viața este atunci când cele două sunt împreună, chiar dacă nu le putem gândi decât separat.

Putem conchide, așadar, că locul amintirilor este sufletul, iar memoria nu este doar un proces de stocare a informațiilor, ci „locul” în care sufletul nostru se definește, pentru că în memorie se întâlnește experiența mea de viață cu ceea ce mă instituie înaintea oricărei experiențe. Putem spune că oamenii își pot pierde

amintirile, dar ceea ce amintirile au format în suflet, rămâne chiar și după ce ele dispar. Iar imemorialul, prezența care m-a instituit înaintea oricărei experiențe, nu poate fi atins de nicio pierdere.

Ajunși aici, veți putea spune că răspunsul este o întrebare mai grea decât cea inițială: cum se întâlnesc lumea materială și lumea spirituală? Desigur, așa este, dar ne vom opri cu căutarea aici pentru că am găsit locul în care amintirile ne definesc, scopul călătoriei noastre. Iar despre cum se întâlnesc lumea spiritului și lumea materială ne vom rezuma la descrierea oferită de o poezie:

O SINUGRĂ LUME (6)

Jan Twardowski

*nu există două lumi
există doar una
cerul se preumblă pe pământ
pământul umblă pe cer
se bucură de fiecare fir de mușetel
servește apa din urcior
iubirea-i de acolo și de aici*

(1) Ernesto Sábato, *Tunelul*, Humanitas Fiction, București, 2016; (2) Luca, 12, 19; (3) Ion Creangă, *Amintiri din copilărie*, editura Ion Creangă, București, 1979; (4) Nichita Stănescu, *Noduri și semne*, Cartea Românească, București, 1982; (5) Jean-Luc Marion, *În locul sinelui. O abordare a Sfântului Augustin*, Ratio et Revelatio, Oradea, 2019; (6) Jan Twardowski, *Vremea nedespărțirii*, Ratio et Revelatio, Oradea, 2015.

* Text susținut la cursul festiv al absolvenților din anul 2026. Departamentul Oradea al Facultății de Teologie Greco-Catolică, din cadrul Universității „Babeș-Bolyai” Cluj-Napoca

Prima Spovadă și Împărtășanie solemnă a copiilor din Parohia Drighiu

Duminică, 26 iulie 2026, în Duminica a VIII-a după Rusalii, comunitatea greco-catolică din Parohia Greco-Catolică „Sfinții Apostoli Petru și Pavel”, Drighiu, a trăit unul dintre cele mai frumoase momente ale vieții liturgice și spirituale: celebrarea Primei Spovezi și Primei Împărtășanii solemne a unui copil care, după o perioadă de pregătire catehetică și spirituală, L-a primit pe Isus Cristos în mod solemn în Taina

Sfintei Euharistii.

Prezent la acest moment de sărbătoare, părintele vicar Antoniu Chifor, a vorbit despre minunea înmulțirii pâinilor și peștilor și săturarea mulțimilor, despre minunile pe care Dumnezeu le face în viața noastră și despre Sfânta Euharistie ca taină a prezenței lui Dumnezeu între noi.

Pr. Ciprian-Ioan BURDAȘ

Reculegere spirituală a AGRU Oradea

În Anul Jubiliar dedicat împlinirii a 800 de ani de la trecerea la Domnul a Sfântului Francisc de Assisi.

„Domnul să-ți dea pace!” – salutul Sfântului Francisc de Assisi a însoțit zilele de reculegere și comuniune trăite de membrii AGRU – Asociația Generală a Românilor Uniți (Greco-Catolici) din Oradea, în cadrul retragerii spirituale desfășurate în perioada 9-12 iulie 2026, la Mănăstirea Franciscană „Sfânta Treime” din Pârâul Rece.

Meditațiile și celebrările liturgice au fost susținute de părintele Ionuț Cherecheș, preot franciscan al Conventului Franciscan din Oradea. Inspirându-se din viața și spiritualitatea Sfântului Francisc de Assisi, părintele a evidențiat chemarea universală la sfințenie și responsabilitatea laicilor de a participa activ la viața și misiunea Bisericii.

Programul retragerii spirituale a cuprins celebrarea Sfintei și Dumnezeieștii Liturghii, momente de adorație și rugăciune personală, meditații, întâlniri de reflecție și dialog fratern. Participanții au avut, de asemenea, bucuria de a contempla frumusețea creației, descoperind în natură amprenta iubirii Creatorului, și au vizitat câteva dintre obiectivele din împrejurimile

localității Pârâul Rece.

Întreaga retragere s-a desfășurat într-o atmosferă de liniște, rugăciune și fraternitate, inspirată de spiritualitatea Sfântului Francisc și de „Cântarea Creaturilor”, care îl preamărește pe Dumnezeu prin frumusețea întregii creații. Un gând de aleasă recunoștință se îndreaptă către comunitatea Mănăstirii Franciscane „Sfânta Treime” din Pârâul Rece pentru ospitalitatea, grija și dăruirea cu care i-a primit și însoțit pe participanți pe parcursul acestor zile binecuvântate.

Florin-Bogdănel TIMOȘ

A trecut la Domnul profesorul univ. dr. Blaga Mihoc

Episcopia Română Unită cu Roma, Greco-Catolică de Oradea a primit cu profundă întristare vestea trecerii în veșnicie, pe 17 iulie 2026, a domnului profesor univ. dr. Blaga Mihoc, distins cadru didactic al Facultății de Teologie Greco-Catolică din Oradea, istoric, scriitor și cercetător de excepție, a cărui viață a fost dedicată slujirii adevărului și recuperării memoriei istorice a Bisericii Române Unite cu Roma, Greco-Catolică.

Există istorici care studiază trecutul și există istorici care îl salvează. Profesorul Blaga Mihoc a făcut parte dintre aceștia din urmă. Într-o perioadă în care istoria Bisericii Greco-Catolice era încă insuficient cunoscută sau marcată de deceniile de tăcere impuse de regimul comunist, el a ales să cerceteze arhive, să caute documente și să redea adevărul generațiilor de astăzi și de mâine.

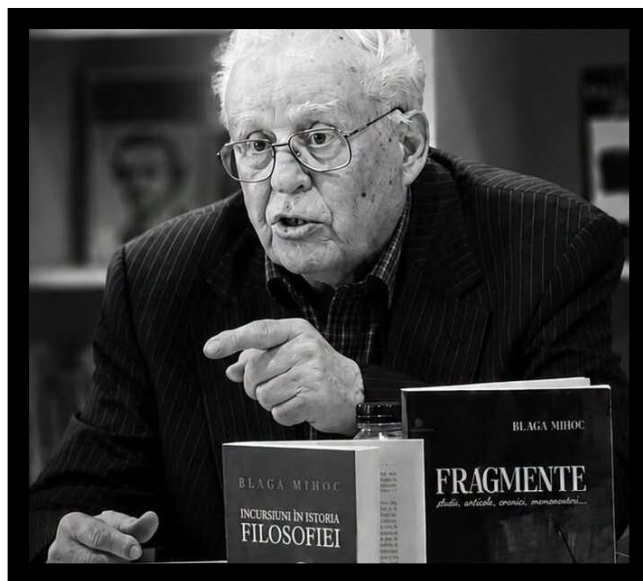
Bihorean prin naștere și prin vocație, Blaga Mihoc s-a născut la 1 ianuarie 1943, în localitatea Talpe. Drumul său avea să înceapă la Beiuș, unde profesorii întâlniți în anii de liceu i-au trezit dragostea pentru istorie. A urmat Facultatea de Istorie și Filosofie a Universității „Babeș-Bolyai” din Cluj-Napoca, iar în 1965 a devenit profesor, profesie pe care nu a privit-o nicodată ca pe o simplă ocupație, ci ca pe o misiune.

În 1995, la invitația episcopului de pie memorie Vasile Hossu, a devenit profesor al Institutului Teologic Greco-Catolic din Oradea, iar mai târziu profesor universitar și titular al Catedrei de Istorie Modernă Universală și a României din cadrul Facultății de Teologie Greco-Catolică – Departamentul Oradea al Universității „Babeș-Bolyai”.

Doctor în istorie, a publicat 19 volume și peste 80 de studii și articole, însă cifrele spun prea puțin despre adevărata dimensiune a operei sale. Timp de peste cincizeci de ani a cercetat arhive, biblioteci și documente, într-o perioadă în care istoria Bisericii Greco-Catolice era adesea trecută sub tăcere. A recuperat nume, fapte și destine, redând Bisericii și credincioșilor memoria unei istorii pe care timpul și regimul comunist au încercat să o șteargă.

Puțini istorici au slujit atât de discret și de satornic adevărul. De aceea, lucrările sale dedicate Episcopiei Greco-Catolice de Oradea, episcopilor săi și marilor personalități ale Bisericii Române Unite au devenit repere esențiale pentru cercetătorii de astăzi și de mâine.

În semn de recunoștință pentru această viață pusă în slujba Bisericii și a culturii, la 14 octombrie 2023, la propunerea conducerii Facultății de Teologie Greco-Catolică, Departamentul Oradea (UBB), PS Virgil Bercea i-a conferit cea mai înaltă distincție a Eparhiei Greco-Catolice de Oradea – Ordinul „Valeriu Traian Frențiu”. Nu era doar o recompensă pentru o operă impresionantă, ci un gest firesc de mulțumire adresat celui care a făcut din cercetarea istoriei Greco-Catolice o adevărată vocație.

Și poate că nimic nu vorbește mai frumos despre profesorul Blaga Mihoc decât imaginea ultimelor sale luni de viață. În primăvara acestui an, Biblioteca Județeană „Gheorghe Șincai” Bihor și Facultatea de Teologie Greco-Catolică – Departamentul Oradea au organizat lansarea celor mai recente volume ale sale, „Fragmente. Studii, articole, cronici, rememorări” și „Incursiuni în istoria filosofiei”. Nu și-a încetat nicodată munca. A continuat să scrie, să cerceteze și să ofere generațiilor viitoare ceea ce considera cea mai prețioasă moștenire: cunoașterea.

La acel eveniment, istoricul dr. Silviu Sana observa că profesorul Blaga Mihoc reușea să aducă întotdeauna „noutăți”, chiar și atunci când vorbea despre trecut. Era, poate, cea mai potrivită definiție a unui om care știa că istoria nu este o colecție de date, ci o lumină care ajută prezentul să se înțeleagă pe sine. Astăzi, privind în urmă, înțelegem că acea lansare de carte a fost mai mult decât un eveniment editorial. A fost ultima sa lecție. O lecție despre fidelitate față de adevăr, despre răbdarea cercetătorului și despre responsabilitatea de a transmite mai departe ceea ce ai descoperit.

Profesorul Blaga Mihoc lasă în urmă mult mai mult decât volume și studii. Lasă generații de studenți formați în spiritul rigoarei și o operă fără de care istoria Bisericii Greco-Catolice ar fi fost astăzi mai săracă.

Pentru Episcopia Greco-Catolică de Oradea rămâne nu doar un profesor și un istoric, ci unul dintre oamenii care au înțeles că memoria Bisericii trebuie păstrată cu aceeași grijă cu care se păstrează credința. Cu recunoștință pentru tot ceea ce a dăruit, ne rugăm ca: Dumnezeu să-l primească în Împărăția Sa, iar memoria profesorului univ. dr. Blaga Mihoc să rămână vie în paginile pe care le-a scris și în inimile celor pe care i-a format!

Mihaela CABA-MADARASI
Biroul de Presă EGCO
Foto: © Eugen IVUȚ